

A MÁGUS

*Egy mágus ül a táj tövében.
A négy elemmel bibelődik.
Rettenthetetlen, mint az élet
elszánt, minként a végtélet.*

*Egy mágus ül a tó vizében.
Szikrázik benne, mint az áram.
Iszap csücsül a tófenéken
madár vijjog halálra váltan.*

*Egy mágus áll a máglyafényben.
Körbe röpködi szikra, pernye.
A tűz kialszik, hogyha ráfúj.
A lég elpárállik szavától.*

*Egy mágus áll a képbe vésve.
A négy elemmel mindhiába
feszül a fantom-élet ellen
és mentené is mindhiába.*

*A mágus ölténé magára
a négy elem örök nyugalmát.
Mit légbé küldött, visszahullik.
Mit vízre tett, a mélybe süllyed.
A tűzben elenyész az álma.
Nytott a föld – magába zárja.*

BARÁTNŐMNEK

(Martinákné Szász Enikőnek)

*Túl sok a mesterséges inger
és mindenre van egy vakcinánk
az ember egymagában szégyell
sétálni, csak úgy lődörögni legalább
de Kyotóban virágzanak
a cseresznye- és a szilvafák.*

*Ázsiában most köntöst öltenek
finom selyemből nők és férfiak
szertartásos mosolyban üldögélnek
öleli őket istenük, a Nap
mert Kyotóban, hol virágos allék alatt
lassan lépkednek nők és férfiak
Kyotóban, a zsenge szélben át-
átvillan fotókon a cseresznyevirág.*

*Barátnőm elszánt, naponta kijár
az iskolakert sétányain lépked
Sárospatakon, ahol körbezár
bennünket Zemplén és a szürke képek
míg Kyotóban most nők és férfiak
selyemköntösben, szertartásosan
andalognak virágos fák alatt
és átsugárzik rajtuk rózsafényben
sziromesőt villantva a Nap.*

*Rabszolgák, mondják az „ájrópaiak”
miközben ragyog belőlük az élet
mert nem a sors, és nem a végzetek
nem az a társunk, hanem a napok.
Kyotóban, cseresznyefák alatt
most sok-sok elvarázsolt szem ragyog.*

ÉS ÖSSZEDŐL

*és összedől
és épül újra
és összedől
és épül újra
a ház a vers
a kert az utca
és összedől
és épül újra*

*mert összedől a vers az élet
míg két végükön összeérnek
és összeér a múlt s a tágas
mindentudó jövőimádat
ledől és újra tornyot képez
a szentség ami bent megégett
és újra hajt a lélek bokra
miközben elporladt a lombja*

*mert összedől és újra épül
minden mi elpusztult a téltől
ami árnyéktól senyvedett el
egy másik életében fényjel
a kuszaságok útra kelnek
kigyóznak végtelen hegyeknek
kioldódnak a rozsdás záruk
dalol a bejárat-kijárat*

*és összedől
és épül újra
és összedől
és épül újra
a vers a lét
a ház az utca*

*kilincs kerül
a kaskapukra*